Aventures
chinoises
DOR
162

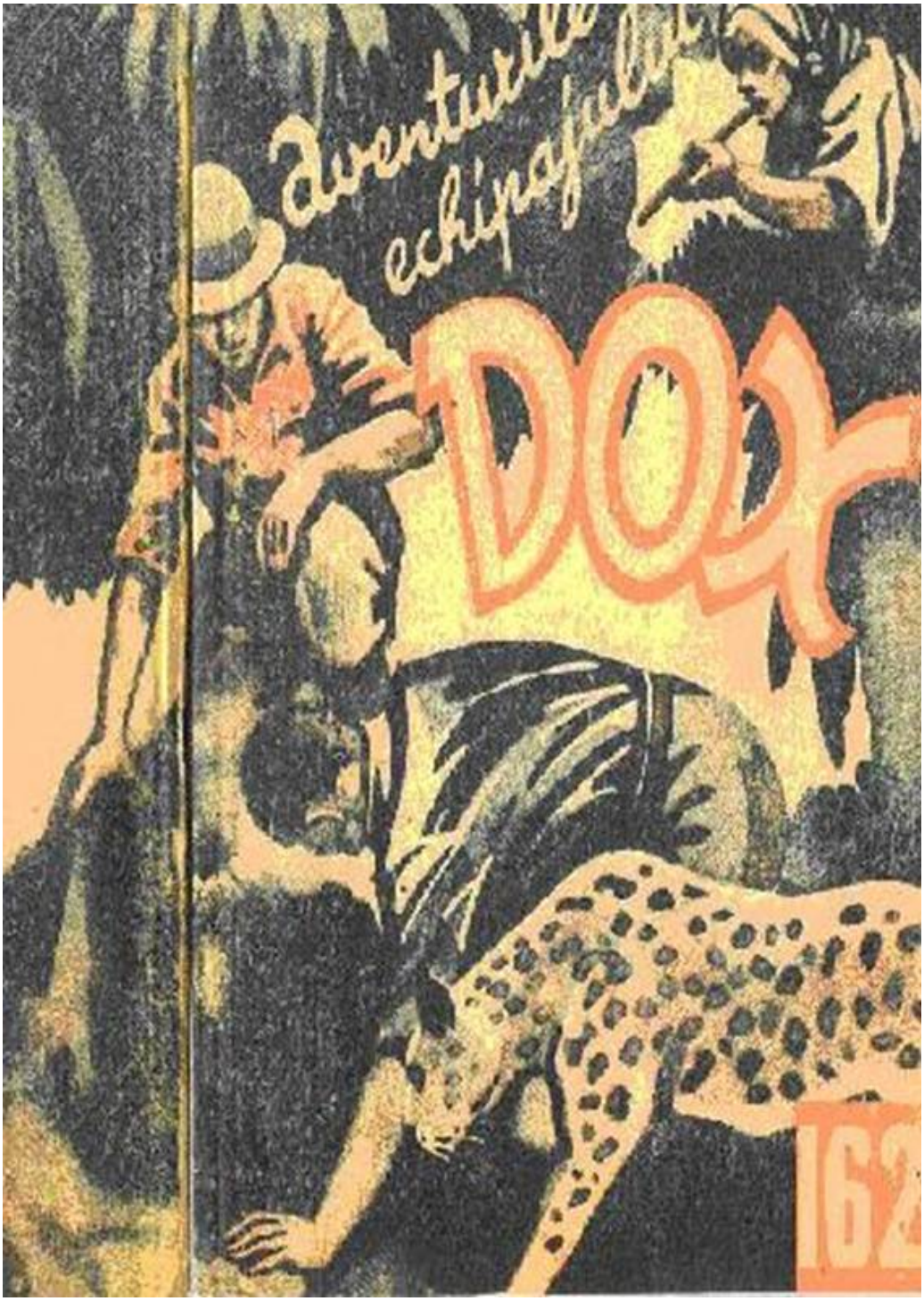
Aventurile
echipajului
DOR
162

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 162

COMOARA PROFESORULUI

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
O ÎNTÂLNIRE ÎN JUNGLĂ

— ATENŢIE, *Massers, monuhu!*

Scoţând acest strigăt de prevenire – îşi începu doctorul Bertram povestirea – Pongo sări repede spre copacul cel mai apropiat şi auzirăm fiara venind în goană, pufăind ca o locomotivă.

Ne împrăştiarăm, căci un rinocer întărâtat – Pongo se folosise de denumirea africană pentru dihania aceasta – nu ţine seamă de nici o piedecă întâlnită în cale şi e în stare să culce la pământ o armată întreagă. De obicei, un rinocer nu se opreşte din fugă, atunci când vânătorul – sau ceea ce i-a stârnit furia – sare în lături repede în clipa din urmă.

Adăpostindu-mă îndărătul unui copac uriaş, eram încredinţat că primejdia trecuse, dar uneori te-nşeli chiar în privinţa firii unui rinocer.

Poate că era un „pustnic" bătrân, care ne auzise străbătând luminişul – sau poate că fusese tulburat cu puţin înainte de vânători băştinaşi, deşi vânătoarea rinocerilor e oprită. Fapt e că dihania nu ţinea socoteală de nici o regulă, ci se luă după mine, furioasă.

Trecu atât de repede pe lângă copacul după care mă adăpostisem, încât rupse cu umerii scoarţa acestuia.

Cu greu mă ferisem de cornul ameninţător şi făcusem o săritură pe după copac, când monstrul înfuriat se întoarse, năpustindu-se iar asupra mea.

— Mariane, trage odată! strigai cu disperare, pe când bucăţile de scoarţă ale copacului zburau în jurul capului meu.

— Da, trage, trage! izbuti, în sfârşit să zică şi profesorul John Jarvis, din îndemnul căruia ne aflam acum în pădurea aceasta.

Şi deoarece răcnise cât îl ţinea gura, atrăsese luarea-aminte asupra să a rinocerului turbat.

Trupul enorm se răsuci brusc şi o zbughi spre copacul lângă care stătea Jarvis.

Îmi venea să pufnesc de râs, văzând mutra profesorului, care cu gura căscată rămăsese încremenit locului şi se holba la namila ce se apropia.

Atunci smulsei revolverul – nu mai avui răgazul să scot puşca de pe umăr – şi slobozii două gloanţe, din spate, asupra fiarei.

Îmi dădusem seamă îndată că profesorul îşi pierduse capul din pricina ivirii neaşteptate a dihaniei. Şi aceasta părea într-adevăr turbată rău, căci odată cu detunătura armei mele se şi răsuci şi se năpusti iarăşi asupră-mi. Gloanţele n-o putuseră răni prea grav, căci trăsesem prea repede şi fără să ochesc măcar şi-apoi stătusem într-o poziţie atât de neprielnică, încât probabil că gloanţele alunecaseră pe pielea groasă. Şi chiar dacă totuşi ar fi pătruns, cel mult putuseră intra în piele, fără să atingă vreun organ vital.

Dar tot folosiră la ceva, prin aceea că dihania se năpusti iarăşi asupra mea, cu furie sporită. În două clipe mă făcu să înconjur de nu ştiu câte ori trunchiul capacului şi două bucăţi de scoarţă mă loviră în obraz.

Eram înfuriat că Marian nu trăgea. Probabil că se temea să nu mă nimerească, îmi spusei apoi, căci nici două clipe nu puteam sta într-un loc, pentru că dihania mă fugărea mereu.

Căutai să vad în fugă pe prietenul meu, dar nu izbuti. Atâta putui doar zări, că profesorul dispăruse îndărătul unui copac. Era şi el înarmat cu puşcă şi revolver, dar se vede că era mai bucuros să nu se folosească de ele.

John Jarvis era un om învăţat, care se pricepea să vorbească despre toate, mă îndoiam însă că trăsese vreun glonţ în viaţa lui.

Şi, cu siguranţa că era întâia oară că se găsea faţă-n faţă cu un rinocer, mai cu seamă cu unul furios ca acela de acum.

Mă temeam să nu alunec sau să mă împiedec de ceva, căci, atunci aş fi fost pierdut. În câteva clipe fiara turbată m-ar fi străpuns cu cornul, m-ar fi zvârlit în sus, apoi m-ar fi călcat în picioare când aş fi căzut îndărăt pe pământ.

Încăodată alergasem de jur-împrejurul copacului, rinocerul se năpustise asupră-mi, când, dindărătul meu şi trecându-mi deasupra capului, fulgeră ceva şi cu o izbitură înăbuşită cuţitul de rechini al lui Pongo se înfipse în buza de jos a dihaniei.

Trebuii să sar iarăşi în lături, din nou mă loviră în obraz bucăţi de scoarţă din copac, dar acum găsii răgazul să-mi smulg puşca de pe umăr.

Ştiam bine că fiara turbată se va zvârli asupra lui Pongo, deoarece uriaşul negru într-adins făcuse aşa ca să atragă asupra lui luarea-aminte a rinocerului.

Şi într-adevăr, el stătea lângă un copac uriaş, la vreun metru depărtare. Dădu din cap spre mine când văzu că dusei puşca la ochi, apoi… sări înaintea rinocerului, care îşi zvârli cornul aproape de pământ, pentru ca să-l arunce în aer pe cutezătorul duşman – dar Pongo se feri cu dibăcie.

Şi – ceea ce nici un alt om n-ar fi fost în stare – smulse cuţitul din buza colosului, apoi făcu o săritură de saltimbanc de-a curmezişul luminişului, fără să uite să-mi zâmbească încurajator.

Intenţia lui nu era greu de ghicit şi ea se şi îndeplini. Fiara se luă după dânsul, cu capul în piept, astfel că cornul se afla orizontal cu pământul.

Aveam o linie de tragere foarte bună, deoarece namila trecea pe dinaintea mea. Şi desi inima îmi zvâcnea cu putere din pricina goanei dinainte, când era vorba de tras cu arma pentru salvarea vieţii, nervii învingeau slăbiciunea trupului. Slobozii două gloanţe de la vreo zece metri depărtare şi amândouă nimeriră ţinta, după cum ghicii imediat din bubuitura lor.

În toiul fugii rinocerul se poticni şi se prăbuşi cu o bufnitură la pământ.

Făcui însă greşeala de a nu ţine seama de puterea namilei, căci făcui doi paşi în luminiş. În clipa următoare, însă, mă dădui dintr-o săritură înapoi; fiara se ridicase cu repeziciune, se răsuci şi se năpusti asupra mea. Copacul trosni sub izbitura umărului său şi fui iarăşi nevoit să sar în lături.

Dar Pongo era la datorie. Făcu iar o săritura înainte, la depărtare de orice adăpost de copac, mai zvârli odată cuţitul, care pentru a doua oară se înfipse în buza dihaniei.

Când îl văzusem pe Pongo dând buzna, ridicasem iar puşca. Înainte de a trage detunară din cealaltă parte a luminişului două bubuituri atât de repezi una după alta, încât se părea că fusese o singură împuşcătură.

Mai trăsei şi eu un glonţ în trupul fiarei, dar poate că n-ar mai fi fost nevoie de asta, căci Marian, care stătea de cealaltă parte a luminişului, nimerise, ca de obicei, cu cele două focuri ale sale.

Namila se prăbuşi la pământ, unde începu să se zvârcolească, apoi întinse picioarele în sus.

Îmi zvârlii puşca pe umăr şi, răsuflând uşurat, ieşi dindărătul copacului după care mă adăpostisem.

Marian se apropiă de mine şi mă pregăteam să-i fac imputări că intervenise cu atâta întârziere în luptă – dar băgai de seamă că abia se ţinea pe picioare şi că faţa îi era mânjită de sânge.

Uitai de toate şi alergai speriat la prietenul meu.

— Mariane, ce ţi s-a întâmplat? Eşti rănit rău?

— Nu, dragă Robert, lasă ca o să treacă. M-am poticnit de o buturugă şi am căzut atât de rău, că n-am pierdut cunoştinţa pentru scurt timp. Era acolo o piatră mică de care m-am lovit la frunte. Când mi-am venit în simţiri, am izbutit să mă ridic, am văzut păţania ta cu dihania, dar abia după câtva timp am fost în stare să mă folosesc de puşcă. Cred însă că animalul ar fi căzut şi în urma celor două gloanţe ale tale.

Marian îşi frecă fruntea, de pe care şiroia sângele, apoi zâmbi şi urmă:

— Drept să-ţi spun, Robert, nu ştiam că eşti atât de îndemânatec. N-aş fi avut nimic împotriva dacă ai mai fi urmat să te joci câtva timp „de-a v-aţi ascunselea” cu rinocerașul acela.

Izbucnii în râs. De vreme ce Marian era în stare să glumească, însemna că rana nu era cine ştie ce gravă. Acum trebuia să găsim vreo apă pe undeva, unde să se poată spăla de sânge.

— Pongo, trebuie să căutăm apă – zisei – dacă nu găsim nimic pe aproape, va fi nevoie să ne-ntoarcem la Patna.

Auzind vorbele din urmă, Pongo păru foarte mulţumit; pesemne că ducea dorul credinciosului nostru Maha, căruia, în urmă cu două zile când tocmai vroiam să pătrundem în pădure, îi intrase un ghimpe mare în picior.

Se afla acum în casa lui Ferry Longhand, inspectorul de poliţie din Patna, care ne făgăduise să-l îngrijească bine pe credinciosul nostru ghepard.

Se vedea însă că Pongo credea că numai dânsul ar fi putut face lucrul cum trebuie şi deoarece trecuseră două zile, ar fi fost bucuros să se întoarcă.

Îl sprijini pe Marian şi mă pregătii să părăsesc luminişul.

— A… a… plecat dihania? se auzi atunci un glas plângăreţ.

Cât p-aci să uit de profesor. Bietul om stătuse până atunci nemişcat îndărătul copacului său şi nu cutezase să privească de după trunchi.

— Vino, domnule profesor! îi spusei. Rinocerul e mort.

Omuleţul ieşi la iveală şi privi înmărmurit fiara.

— Domnilor – zise el apoi – ăsta e un exemplar rar şi trebuie păstrat pentru posteritate. Îl vom împăia.

— În primul rând trebuie să căutăm apă – îl întrerupsei eu – prietenul meu e rănit.

John Jarvis se pricepea la toate; se apropia îndată de noi şi după ce examină cu luare aminte fruntea lui Marian, spuse cu hotărâre:

— Asta se poate spăla cu ceai, din care avem încă destul în termosurile noastre. Apoi ne întoarcem la Patna, unde vom ajunge peste câteva ceasuri. După aceea voi veni înapoi cu câţiva oamenii, ca să jupuim pielea acestui rinocer care e într-adevăr ceva rar.

Scoase un pacheţel cu pansament dintr-unul din numeroasele buzunare ale hainei sale largi, deşurubă apoi termosul său şi începu să spele faţa lui Marian cu o bucata de bandaj muiată în ceai. Marian trebui să se aplece pentru ca mărunţelul profesor să nu fie nevoit să se înalţe în vârful picioarelor.

— Nu e nimic grav – spuse el acum – o mică zgârietură, dar în schimb o inflamare a osului frontal. Vedeţi, e bine ca voi avea treabă deocamdată cu rinocerul. Asta îmi va lua toată ziua de mâine. Fireşte că va trebui să mă-ntorc cu oamenii aici încă în noaptea asta, ca să putem începe mâine dis-de-dimineaţă treaba. Şi-apoi, vreau să împiedec ca în timpul nopţii să se apropie vreun tigru de hoitul acestui exemplar minunat. Aşa, domnule Farrow, cred că acum te simţi ceva mai bine – nu?

Tot vorbind, curăţise şi pansase cu multă dibăcie rana lui Marian. Îi mai spălă faţa de ţărână şi făcu o mutră fericită când Marian zise, zâmbind:

— Da, dragă domnule profesor, mă simt mult mai bine. Acum să acoperim hoitul cu crengi, ca să nu-l încingă razele soarelui.

Dădurăm şi noi o mână de ajutor la asta, dar treaba principala o făcu tot Pongo. Când totul fu gata, pornirăm la drum înapoi spre Patna, pe care-l părăsiserăm în urmă cu două zile şi de care ne aflam la depărtare de vreo patru ceasuri.

Pe când mergeam pe potecile făcute de sălbătăciuni, pe care Pongo le curăţa de buruieni, profesorul zise deodată:

— Domnilor, mă tem să nu ne fi rătăcit. Bunică-mea spunea că bunicul a împuşcat un cerb, a cărui carne era foarte gustoasă. E drept că spusese c-ar fi mers împotriva

soarelui, dar asta poate însemna şi miazăzi. Probabil că în fuga dv. aţi mers spre Sud.

— Hm!… asta ar fi trebuit să ne-o spui înainte – zise Marian – ne-ai fi cruţat să umblăm două zile pe aici spre răsărit.

— Dar bine, domnule Farrow, atunci n-am fi avut prilejul să răpunem acest rinocer fără pereche – se grăbi să se apere profesorul – trebuie să ţii seamă şi de asta.

— E drept – zise Marian – şi mi-aş fi cruţat şi cucuiul ăsta din frunte. Dar nu-mi pare rău, domnule profesor, aste două zile au fost foarte interesante, căci deşi suntem zoologi şi noi doi, totuşi am mai învăţat multe de la d-ta.

— Păi da… făcu Jarvis, cam stingherit. Zoologia e o ramură foarte interesantă, de care m-am ocupat şi eu puţintel.

— Aş vrea să ştiu dacă există ceva cu care să nu ne fi ocupat – zise Marian, cu oarecare admiraţie.

— Adevărat, m-am îndeletnicit cu de toate – răspunse profesorul – căci fiecare ramură a Ştiinţei e interesantă în felul ei. Dar să nu mai vorbim despre mine, ci să revenim la comoara noastră. Nu eşti şi d-ta de părere, domnule Farrow, că trebuie să ne îndreptăm cercetările spre miazăzi? Din păcate îmi amintesc numai încetul cu-ncetul ce scria în scrisoarea care s-a pierdut a mamei mele. Dar chestia cu cerbul e chiar aşa.

— Da, cu siguranţă că despre soarele de la amiază pomenise bolnava – încuviinţă Marian – deci, hai să hotărâm să începem cercetările în direcţia spre miazăzi poimâine. E însă adevărat că bunica d-tale a spus că locul cu pricina se află la vreo opt kilometri de oraş?

— Asta fără doar şi poate – zise profesorul. Bunicul meu trebuie să-i fi întipărit bine în minte distanţa asta, căci mereu murmura ca pentru sine: „La opt kilometri de Patna s-a întâmplat”. Apoi se pierdea în cuvinte fără şir.

— Şi abia cu puţin înainte de moarte şi-a recăpătat oarecum limpezimea minţii – spuse Marian, îngândurat – asta e într-adevăr ciudat. O să ne punem pe căutat, domnule profesor şi nădăjduiesc, în interesul d-tale şi al mamei d-tale, că vom izbândi. Acum s-o luăm ceva mai repejor, fiindcă mă simt mult mai bine.

După două ceasuri de drum ieşirăm din pădure şi după altă jumătate de ceas dădurăm de şoseaua ce ducea la Patna, unde ajunserăm curând.

II
ÎN CĂUTARE

INSPECTORUL LONGHAND nu stărui prea mult cu întrebările privitoare la rana lui Marian; ne cunoştea destul de bine din cele scrise în ziare şi afară de asta aveam cele mai călduroase scrisori de recomandaţie către toate autorităţile engleze, de la diferiţi guvernatori, iar colonelul Davis din Jagdalpur, unde întâmpinasem ultima aventură, anunţase telefonic sosirea noastră.

Longhand ştia, deci, că nu trebuia să se mire de nimic când era vorba de noi. Întrebă numai dacă pansamentul făcut de profesor nu trebuia înnoit şi la răspunsul negativ al prietenului meu el clătină doar din cap şi dădu ordin să fie adunaţi Indienii trebuitori, care porniră îndată în pădure, împreună cu profesorul, ca să jupoaie rinocerul.

Seara, când stăteam cu toţii la masă, el întrebă:

— Domnule Farrow, nu m-am amestecat în treburile dv. – ştiu numai că, împreună cu profesorul, sunteţi în căutarea unei comori. Profesorul Jarvis e atât de bine văzut, încât trebuie să fie ceva adevărat din toată povestea asta. Până acum aţi căutat două zile şi singurul rezultat e că aţi vânat un animal, afară de cucuiul din fruntea dumitale. Dac-aţi vrea să-mi împărtăşiţi şi mie despre ce e vorba, poate că v-aş putea da unele sfaturi folositoare, căci locuiesc de multă vreme în Patna.

— Mai e vorbă, domnule Longhand! se grăbi să răspundă Marian. În orice caz ţi-aş fi povestit totul, dar în urmă cu două zile profesorul nu mai avea astâmpăr să stea locului, aşa că nu ne-a mai rămas timp să stam de vorbă cu d-ta. Numele bunicului profesorului lui Jarvis e bine cunoscut în istoria armatei engleze, căci în anul marei răscoale pusă la cale de Nena Sahib, a comandat la Patna o companie, având gradul de căpitan.

— Întocmai! încuviinţă inspectorul. Am citit şi eu arhivele noastre. S-ar fi putut ca povestea asta să fi avut loc în cealaltă, localitate Patna, din provincia Behar. Cred că cunoaşteţi şi dv. Patna aceasta, de pe malul Gangelui?

— Firește – răspunse Marian – e de la sine înţeles că în primul rând am căutat să ne încredinţăm că e vorba de Patna asta de aici, din Provinciile Centrale. Aşa dar, bunicul profesorului Jarvis a fugit în pădure de restul oamenilor săi, atunci când răsculaţii au asediat Patna. Acolo, în codru, au mai fost atacaţi odată şi mai toţi au

căzut uciși, printre ei și căpitanul Jarvis. Probabil ca în arhivele dv. nu se pomenește că Jarvis și-a luat cu dânsul în retragere pe tânăra-i soție și pe fiul său în vârstă de doi ani, precum și un sipet mare din lemn de stejar, plin cu giuvaiericale și obiecte de preț. Sipetul acesta l-a îngropat într-un luminiș și la scurt timp după asta s-a dat atacul răsculaților asupra soldaților companiei. Doamna Jarvis și copilul ei – tatăl profesorului nostru – au izbutii să se salveze, dar tânăra femeie, în vârstă de abia douăzeci de ani și-a pierdut mințile din pricina spaimei prin care a trecut. A fost adusă în Anglia la fratele ei, unde a trăit până acum un an.

— Asta înseamnă că a ajuns la adânci bătrânețe? spuse inspectorul. Și probabil că a fost cea mai în vârstă supraviețuitoare a răscoalei, care a avut loc în anul 1859.

— Întocmai. Profesorul Jarvis îmi spunea că, pe când era copil, o tot auzea pe bunică-sa rostind mereu fraza aceasta: „La opt kilometri de Patna s-a întâmplat”. Și iată că acum mama profesorului îi scrise acestuia despre moartea bunicii, care cu puțin înainte de a-și da sfârșitul și-a redobândit limpezimea minții și a povestit că soțul ei ar fi îngropat sipetul într-un luminiș, unde se află trei copaci orânduiți în chip ciudat. Familia Jarvis e săracă și profesorul a fost nevoit să primească o slujbă la Jagdalpur, unde am avut prilejul să-l cunoaștem. M-a rugat să căutăm împreună comoara îngropată și asta ne-a adus încoace!

— Chestia pare interesantă – spuse inspectorul, după ce Marian sfârși – va să zică nu știți decât atât: „opt kilometri de Patna”? În arhive nu se pomenește în care direcție au fugit supraviețuitorii, altminteri osemintele le-ar fi fost îngropate cum se cuvine.

— Bătrâna spune că au mers împotriva soarelui. De aceea am căutat și noi mai întâi spre răsărit și cam la opt sau zece kilometri de noi am făcut un ocol mare. Din nenorocire, profesorul a pierdut scrisoarea mamei sale, în care erau cuprinse datele exacte; când ne-am înapoiat, însă și-a amintit deodată că ea pomenise de un cerb pe care bărbatu-său îl împușcase și a cărui carne era foarte gustoasă. Poate că detunătura armei i-a pus pe indieni pe urmele lor și au atacat ceata. Asta îndeamnă că au fugit împotriva soarelui de amiază, adică spre Sud. Poimâine pornim într-acolo.

— Păcat că chestia asta nu poate fi făcută pe față, căci atunci v-aș pune la dispoziție oameni, pentru că sunt

încredinţat că povestea e adevărată.

— Şi eu – zise Marian, zâmbind – altminteri nu m-aş fi ocupat de ea. Am luat asupra mea şi cheltuielile, deşi suntem cam strâmtoraţi acum. Deoarece însă ni se va da şi nouă o parte dacă va fi găsită comoara, facem în acelaşi timp o afacere.

— Şi încă una bună – întări inspectorul – pentru că veţi găsi comoara fără doar şi poate. Care va să zică poimâine începeţi? Păcat că nu pot merge şi eu.

— Ar fi bine – îşi dădu părerea Marian – nu poţi lua concediu? Încearcă!

— Oi vedea mâine. Acum, însă, du-te la culcare, domnule Farrow, căci văd după faţa dumitale că ai puţină temperatură.

Inspectorul nu greşise; obrajii lui Marian ardeau şi toată ziua următoare trebui să stea în pat. Rana de la frunte nu era chiar atât de neînsemnată după cum crezuse el la început.

Spre seară, însă, era iarăşi pe picioare şi când profesorul se-ntoarse cu pielea rinocerului, îl găsi vesel şi sănătos.

În dimineaţa următoare, îndată după cafea, ne pregăteam de drum. Când ne luarăm rămas bun, inspectorul fu chemat la telefon, vorbi câtva timp şi când se întoarse la noi avea o mutră gravă.

— Ceva neplăcut? îl întrebă Marian.

— Pentru mine personal nu – răspunse Longhand – numai pentru gardianul închisorii, pe care l-au doborât indienii. E grav rănit. Au evadat şase arestaţi, care au fost vârâţi la închisoare pentru uneltiri împotriva administraţiei engleze. Dar pun eu mâna curând pe ei! Maha al dv., domnilor, e în cea mai bună îngrijire şi nu trebuie să-i purtaţi de grijă.

Credinciosul ghepard nu era încă în stare să vie cu noi, căci deşi rana mergea spre vindecare, mai avea nevoie de două zile de odihnă.

Ne luarăm rămas bun de la inspector şi după două ceasuri ne aflam la marginea pădurii dinspre miazăzi, pe care vroiam s-o cercetăm acum.

În vreme ce mergeam în căutarea unei cărări, profesorul zise:

— Păcat că s-au scurs şaptezeci de ani, altminteri am găsi poate un băştinaş, care ne-ar putea spune încotro a fugit restul companiei engleze. Ah…

Ţipătul de spaimă al profesorului era îndreptăţit, deoarece numai la câţiva metri depărtare, ieşise fără zgomot din desiş o panteră.

Smulsei îndată revolverul, dar mă bizuii mai mult pe brâul fermecat al lui Marian, de care fugeau fiarele pădurii, după cum avusesem prilejul să ne încredinţăm.

Prietenul meu scosese de asemenea revolverul, dar se încredea şi el, probabil, în brâul de argint pe care-l purta. Făcu un pas spre panteră, care se holbă la noi, apoi strigă:

— Pleacă!

Se vede însă că vraja brâului avea efect numai în junglele din jurul oraşului Jagdalpur, căci pantera se pregăti de atac cu şi mai multă furie. Traserăm imediat, dar cu toate astea Marian ar fi păţit-o rău dacă n-ar fi intervenit Pongo.

Din clipa când se ivise pantera, uriaşul negru se şi pusese în poziţie de atac, ţinând cuţitul în mâna dreaptă. Izbi cu sete şi fiara căzu fulgerată, zvârcolindu-se la pământ.

Profesorul rămase ca împietrit lângă mine şi când animalul îşi dădu ultima suflare, zise mirat:

— Zău n-aş fi crezut să întâmpinăm atâtea greutăţi în expediţia asta a noastră. Ciudat! Dar, nu-i luăm blana, domnule Farrow? E un exemplar frumos.

— Da – răspunse Marian, râzând – e într-adevăr foarte mare. Aha, bine faci Pongo! Noi vom căuta un loc pe unde să putem pătrunde lesne în desişul acesta.

În vreme ce vorbeam, Pongo şi începuse să jupoaie pantera. Ştiam că la el treaba nu va ţine mult.

Pornirăm agale de-a lungul junglei şi după câtva timp dădurăm de o spărtură largă.

— Minunat! făcu profesorul, bucuros. Nu mai avem aproape nici o muncă. De noroc să se plângă omul!

— Ca mare noroc am avut până acum – spuse Marian, glumind. Nici n-am scăpat bine de rinocer, că s-a dat la noi pantera. Şi nici ce văd aici nu-mi prea place. Spărtura asta nu poate fi veche şi pare-mi-se că e făcută de vreo fiară uriaşă; dar nu pot descoperi urme.

— O fi un elefant – spuse profesorul, cu însufleţire. Asta ar fi minunat…

— Nu – zise Marian, zâmbind – din păcate, nu-ţi pot făgădui un elefant. Tocmai descopăr aici întipăritura unui picior omenesc. Cei ce-au pătruns aici au fost indieni, căci unul purta sandale. Probabil c-au fost vânători băştinaşi.

— Atunci fireşte c-or să alunge toate sălbăticiunile – spuse Jarvis, necăjit – şi o să fim nevoiţi să trăim cu conserve cele două zile.

— Asta n-ar fi cine ştie ce nenorocire – răspunse prietenul meu – nădăjduiesc, însă, domnule profesor, că n-ai pomenit nimănui despre comoara dumitale?

— Nu, domnule Farrow – spuse Jarvis, cu hotărâre – numai faţă de dv. am vorbit de asta. Aşa că e cu neputinţă ca înaintea noastră să fie oameni care să caute şi ei sipetul acela vechi.

— Cu atât mai bine – zise Marian mulţumit – uite că Pongo a şi terminat cu lucrul său. Acum trebuie să-l trimit însă înapoi la Patna, deoarece e nevoie ca blana să fie tăbăcită imediat. O să ne ajungă el lesne din urmă.

Dădu cuvenitele instrucţiuni camaradului nostru negru, care se declară imediat gata să facă încă odată drumul înapoi, Marian îi mai arătă urma descoperită şi Pongo zise, după ce o examină câteva clipe:

— Cel puţin patru indieni trecut pe aici acum două ceasuri.

Cu siguranţă că nu se înşela. Pentru noi însă aceşti patru oameni nu erau o primejdie, chiar dacă veniseră să vâneze în taină aici. De aceea îl lăsarăm pe Pongo să plece şi trecurăm prin spărtura făcută de indieni în desiş.

Aceleaşi urme le găsiserăm şi în pădure, dar nu văzurăm pe nici unul din cei ce ne croiseră un drum atât de bun.

Profesorul părea să se priceapă şi în socoteala distanţelor, căci tocmai când credeam că ne aflam la vreo opt kilometri de Patna, el spuse:

— Domnilor, acum e sigur că avem distanţa căutată. Se pune deci problema să găsim luminişul pe care se află cei trei copaci cu pricina.

— Păcat numai că şi d-ta ai uitat cum sunt orânduiţi aceşti arbori – spuse Marian – dar o să găsim noi luminişul. Până acum am mers cam spre sud-est, de aceea propun să cotim către apus. Bieţii fugari or fi căutat să se ascundă adânc în pădure, dat fiind teama lor că spre coastă, adică spre răsărit se aflau răsculaţii.

— Bine zici – încuviinţă Jarvis – aşa dar să mergem către apus, în inima pădurii.

Înaintarea noastră nu era de fel uşoară. Părăsirăm poteca pe care o croiseră înaintea noastră presupuşii vânători băştinaşi, deoarece ca ducea de-a dreptul spre miazăzi.

Eram nevoiţi să ne croim drum tăind cu cuţitele bălăriile ce ne stăteau în cale.

Străbăturăm multe luminişuri în drumul nostru, dar nici unul nu era cel căutat. În cele din urmă, când intrarăm iarăşi într-un luminiş, făcurăm popas, ca să ne încălzim ceva conserve. Tocmai când aprinserăm focul, se ivi şi Pongo. Ne spuse că dusese blana panterei inspectorului Longhand, care se însărcinase s-o dea îndată la tăbăcit.

Mâncarăm cu poftă, după oboselile prin care trecusem. După-amiaza se scurse în linişte. Noaptea o petrecurăm lângă un pârâiaş ce curgea prin desiş.

A doua zi dimineaţă pornirăm iarăşi la drum. Luminişurile deveneau tot mai dese, dar în nici unul nu găsirăm cei trei copaci aşezaşi în aşa fel încât să-i dea o formă anumită.

Spre amiază dădurăm în sfârşit de un luminiş mic şi abia puserăm piciorul într-însul, că profesorul scoase o exclamaţie de triumf:

— Domnule Farrow, domnule Bertram, Pongo, l-am găsit! Uite colo cei trei copaci… ca nişte pirostii întoarse. Aici trebuie să fi fost. Aici şi-a găsit sfârşitul bietul meu bunic, iar bunica şi-a pierdut minţile de pe urma grozăviilor văzute.

Jarvis îşi scoase casca de pe cap şi după ce rămase câteva clipe cufundat într-o tăcere pioasă, urmă:

— Aici voi găsi moştenirea care va uşura bătrâneţile mamei mele. Înainte, domnilor, să căutăm comoara!

Din prevedere, ne luasem cu noi sape. În timp de şaptezeci de ani, cât trecuse de la acea tragedie, se formează în pădure un nou strat de pământ şi ne-am fi putut aştepta să trebuie să săpăm mai mult de un metru şi jumătate, până să dăm de sipet.

Căpitanul Jarvis n-o fi avut sape la el când fugise şi de sigur că oamenii săi au făcut cu cuţitele şi cu mâinile groapa în care au ascuns apoi comoara. Aşadar munca nu era prea grea, cu atât mai mult cu cât nici luminişul nu era mare. Din pricina vegetaţiei bogate nu mai puteam recunoaşte, firește, unde se săpase o groapă cu atâtea decenii în urmă. Puteam presupune, însă, că fugarii îşi ridicaseră tabăra în mijlocul luminişului şi tot acolo săpaseră şi groapa. În primul rând trebuia să fie în apropierea celor trei copaci.

Săpărăm cu schimbul. Înaintaserăm mult cu treaba, când Marian zise:

— Robert, ce-ar fi dac-ai încerca acum să vânezi ceva? După oboselile astea, puţină carne proaspătă ar fi binevenită!

— Merg şi eu cu d-ta, domnule Bertram – spuse profesorul, care săpase alături de mine.

N-avui încotro şi-l luai pe Jarvis cu mine. După o jumătate de ceas numai izbutii să răpun un cerb tânăr. Îl încărcai pe umăr şi pornii spre luminiş, înaintea profesorului. Când fui aproape şi putui cuprinde cu privirea luminişul, deasupra unei tufe scunde văzui un tablou care-mi vârî spaima în oase. În faţa groapei mari pe care o săpasem, stăteau în genunchi Marian şi Pongo, iar alături de ei Maha, pe care-l ştiam la Patna. Îndărătul camarazilor mei, însă, ascunşi pe jumătate în tufiş, zării doi indieni, cu ţevi de suflat la gură. (Vezi ilustraţia de pe coperta).

Imediat mi se duse gândul la urma pe care o descoperisem în ziua trecută. Smulsei imediat revolverul. Din fericire, cei doi indieni stăteau astfel încât de acolo unde mă aflam eu, ţevile lor de suflat se acopereau una pe alta.

Ţinti scurt, apăsai pe trăgaci şi glonţul meu le smulse din gură ţevile la amândoi.

III
COMOARA CU BUCLUC

LA DETUNĂTURA ARMEI MELE, Marian şi Pongo săriră în sus. Îşi dădură îndată seamă de primejdie, căci cei doi indieni rămăseseră încremeniţi în frunziş.

Din câteva sărituri, Pongo se năpusti la ei şi înainte ca dânşii s-o poată lua la fugă, uriaşul negru îi şi înhăţase şi-i târî în luminiş.

— De ce aţi vrut să-i omorâţi cu săgeţile voastre otrăvite? îi întrebai.

Pongo le dăduse drumul şi acum cei doi ne priveau sfidători, fără să răspundă. Pongo întinse mâna spre beregata unuia, ca să-l silească la vorbă, când Maha mârâi.

Asta era semn de primejdie apropiată şi imediat ne întoarserăm privirile. Ceea ce văzurăm nu era deloc încurajator: şase indieni stăteau acolo cu ţevile de suflat îndreptate asupra noastră.

Prea erau primejdioase aceste arme, ca să ne putem gândii la împotrivire.

Se scurseră câteva clipe neplăcute, căci probabil că nici indienii nu ştiau ce să facă. Îi aveam între noi pe cei doi tovarăşi ai lor şi ne-ar fi rămas oricum timp să-i ucidem, chiar dacă am fi fost nimeriţi de săgeţile otrăvite.

Mă gândeam dacă n-ar fi bine să dam un atac. Dacă ne năpusteam brusc asupra lor, fără să le dăm timp să se dezmeticească, n-ar mai fi putut nimeri cu ţevile lor de suflat.

Privii la Marian, care clipi din ochi, ceea ce însemna că făurise şi el planul acesta. Apoi aruncarăm spre Pongo priviri încurajatoare şi uriaşul negru ne pricepu.

Cu iuţeala fulgerului îl înhăţă pe indianul de lângă el Şi-l zvârli ca o ghiulea în cei trei indieni din dreapta.

În clipa când Pongo zvârlise pe cel dintâi indian, noi ne aplecasem repede şi Marian îl trase deodată la pământ pe profesor. Altminteri Jarvis ar fi rămas aşa cum stătea şi poate l-ar fi nimerit o săgeată otrăvită.

Ne ridicarăm fulgerător şi smulserăm revolverele. Situaţia se schimbase dintr-odată în favoarea noastră. Cei doi indieni pe care îi zvârlise Pongo în camarazii lor, izbiseră cu atâta putere în aceştia, încât trei din ei căzuseră grămadă. Ceilalţi trei îşi suflaseră probabil săgeţile, dar nu nimeriseră, căci ne aplecaserăm repede.

Şi Pongo se năpustise acum pe stânga, unde mai stăteau doi indieni, în timp ce Maha sărise asupra celui de-al treilea, de pe partea dreaptă.

Sarcina noastră era numai să veghem ca indienii care căzuseră la pământ să nu se ridice; dar furăm scutiţi şi de asta, căci deodată se auzi o poruncă în englezeşte şi în luminiş dădură buzna zece poliţişti, în fruntea cărora se afla inspectorul Longhand.

Strigarăm înapoi pe Maha, care era gata să-l sfâşie pe indianul pe care-l încolţise.

Cei opt indieni fură legaţi la repezeala. Căpătaseră toţi răni uşoare – cei doi asupra cărora se năpustise Pongo erau chiar pe jumătate leşinaţi, căci uriaşul îi culcase la pământ în furia lui.

— Foarte bine! spuse Longhand, strângându-ne mâinile. Pongo al dv. m-a călăuzit pe drumul drept când mi-a adus blana panterei. Mi-a istorisit că aţi găsit o spărtură în desiş, în care pătrunseseră oameni cu puţin înainte. Nu putea fi vorba decât de cei opt arestaţi, care au evadat ieri dimineaţă din închisoare. Trebuie să fi căpătat de la nişte prieteni de-ai lor ţevile de suflat, pe care le văd aici. Ne-am luat pe urmele lor, care duceau la-nceput spre miazăzi, apoi coteau spre dreapta. Probabil că fugarii v-au zărit şi aveau de gând să vă ia armele şi probabil şi hainele. Mă bucur că aţi scăpat de săgeţile lor otrăvite.

— Cu atât mai bucuroşi suntem noi – spuse Marian, zâmbind – dar mă bucur şi pentru d-ta, domnule Longhand, că ai pus mana iarăşi pe cei opt evadaţi.

Profesorul Jarvis culese repede ţevile de suflat pe care indienii le scăpaseră jos. Pentru colecţia lui erau nişte piese de mare preţ.

— Ei, aţi găsit ceva? întrebă inspectorul, arătând spre groapa pe care o săpaserăm.

— Până acum nu, căci nu e mult de când am descoperit luminişul – răspunse Marian – dar sunt încredinţat că n-am greşit locul.

— Eu tot nădăjduiesc că profesorul nostru o să-şi mai amintească deodată vreun pasagiu din scrisoare, care va da cu totul altă întorsătură întregii chestiuni – spuse inspectorul încet – nu-mi pot închipui, domnule Farrow, ca fugarii să fi poposit aici. După documentele vechi pe care le-am cercetat, erau vreo cincizeci de oameni care au scăpat de a fi măcelăriţi în oraş, apoi au fost răpuşi o mare parte în fuga lor şi asta în luminişul pe care şi l-a ales

căpitanul Jarvis ca loc de popas. Crezi d-ta c-ar fi avut loc cincizeci de oameni în acest luminiş atât de mic? Vezi şi d-ta că arborii de pe aici sunt bătrâni de cel puţin câteva sute de ani, ceea ce însemnează ca încă pe vremea marei răscoale luminişul ăsta tot aşa de mic a fost.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – nu ştiam că Jarvis avea cu dânsul atâţia oameni. Acum nu ne mai rămâne altceva decât să căutăm spre apus.

În vreme ce prietenul meu rostea ultimele cuvinte, profesorul Jarvis se apropiase şi acum spuse:

— Ce s-a întâmplat, domnule Farrow? Crezi cumva că nu suntem aici la locul adevărat? Doar vezi şi d-ta cei trei copaci, cu orânduirea lor ciudată?

Marian îl lămuri de ce nu se putea ca luminişul acesta să fi fost ultimul loc de odihnă al micii trupe. Profesorul recunoscu şi el imediat temeinicia acestei păreri, stătu pe gânduri câtva timp, apoi spuse:

— Acum îmi vine în minte ceva nou, domnilor. Pe când eram copil, bunica spunea uneori că se întunecase repede şi că înainte mai văzuseră „unealta îngerilor”. Să fie aceste cuvinte pe care le murmura adesea, în vreo legătură oarecare cu ascunzătoarea comorii?

— Fireşte, domnule profesor – răspunse Marian – trebuie să te gândeşti că bunica d-tale avea mereu înaintea ochilor imaginea grozavă a uciderii iubitului ei soţ, de către răzvrătiţii fanatici. Aşa că o fi păstrat în amintire toate amănuntele. Şi uneori amănuntele sunt de cea mai mare însemnătate. Bunica d-tale spunea, deci, că ei merseseră împotriva soarelui – acum spui însă, că zicea mereu că în curând se întunecase. În cazul acesta trebuie să ne îndreptăm spre apus. Poate că atunci vom găsi şi „unealta îngerilor”, deşi nu pricepi ce să însemne asta.

— Atunci haideţi îndărăt cu mine! stărui inspectorul. Trebui să-i aduc repede înapoi în temniţă pe arestaţii mei. Astăzi tot nu mai puteţi întreprinde nimic, aşa că e mai bine să vă odihniţi şi mâine dimineaţă să porniţi spre apus. Putem mânca diseară la minte din carnea cerbului pe care l-aţi vânat. A, uitasem să vă spun că Maha al dv. a şters putina azi dimineaţă. Mi-am închipuit eu însă că-l voi găsi la dv.

— Da – zise Marian, râzând – ne-am pomenit cu el pe când Marian şi profesorul erau la vânătoare. Şi în lupta împotriva indienilor a dovedit că e iarăşi sănătos. Vom da urmare propunerii d-tale, caci e tot ce avem mai bun de

făcut. Trebuie să chibzuiesc şi eu pe unde vor fi mers fugarii.

— Dar asta nu o să ne întârzie? întrebă profesorul. Am făcut şi aşa un ocol destul de mare spre apus şi se poate să dăm curând de luminişul căutat – aşa însă pierdem după-amiaza şi mâine dimineaţă cele câteva ceasuri de care avem nevoie până s-ajungem în pădure.

— N-o să pierdem nimic, domnule profesor – îl linişti Marian – spuneam doar că vreau să chibzuiesc pe ce drum ar fi putut apuca fugarii. Domnule inspector, diseară va trebui să-mi faci o schiţă cam cum arăta Patna în anul 1859. Te poţi îndruma după vechile documente şi ai putea să-mi spui cum s-au dat atacurile răzvrătiţilor?

— Fireşte! se grăbi să răspundă inspectorul. Căpitanul Jarvis cu oamenii şi femeile nu putea să fi fugit decât spre apus. Avem o stampă bună a Patnei de pe vremea aceea şi în care se arată cum atacau indienii poziţiile trupelor engleze. Numai spre apus mai era deschis drumul, debarce indienii ştiau că europenii pe care îi urau se vor prăpădi în pădure.

— În cazul acesta – spuse Marian – vom merge întocmai pe drumul pe care l-au străbătut bieţii fugari în urmă cu şaptezeci şi doi de ani şi după ce vom fi făcut opt kilometri vom da de luminişul căutat, domnule profesor.

— Ai dreptate – încuviinţă Jarvis – acum m-ai liniştit. Câştigăm cel mult timp în felul acesta. Trebuie să-ţi mărturisesc că de câteva zile, de când am început să căutăm comoara, am temeri mari. Scrisoarea pierdută a mamei mele mă nelinişteşte mult, căci într-însa era descris cu preciziune tot ce-a povestit bunica cu puţin înainte de a închide ochii. Dacă o fi găsit-o cineva, atunci poate da singur de urma comoarei, după datele acelea. Cred că o să găsim o groapă goală când vom ajunge în luminişul cu pricina.

— Tot ce se poate – zise Marian – s-a scurs vreme de când ai băgat de seamă că ţi-a dispărut scrisoarea. Dacă nu ne-am fi întâlnit în Jagdalpur, probabil că n-ai fi întreprins nimic până acum.

— Aşa e – încuviinţă Jarvis – caci pierdusem tot curajul.

— Dacă comoara, a fost într-adevăr furată, atunci o vom căuta – îşi dădu părerea Longhand – şi o s-o găsim, chiar dacă hoţul s-a ascuns în gaura de şarpe. Dar acum hai să mergem, domnilor, căci se face târziu.

Pornirăm repede la drum. Poliţiştii o luaseră înainte cu prizonierii. Pongo venea la urmă, ducând în spinare cerbul împuşcat.

Puţin înainte de a se înnopta ajunserăm la vila inspectorului. După ce făcurăm baie şi ne curăţarăm ca lumea, ieşirăm pe terasă, unde servitorii tocmai puneau masa. Inspectorul şi profesorul se iviră şi ei în curând.

— Domnule profesor, ai ceva cunoscuţi aici în Patna? întrebă Longhand.

— Nici unul – răspunse Jarvis, mirat – dar de ce mă întrebi, domnule inspector?

— Pentru că în timpul lipsei mele, un domn a chemat la telefon şi a vorbit cu secretarul meu; a întrebat de d-ta şi Irving i-a răspuns că te afli într-o expediţie în pădure. I-a mai spus însă că e aproape sigur că te vei înapoia aici diseară. Irving a bănuit că se va întâmpla aşa, pentru că la fel a fost şi cu prilejul primei expediţii. Poate c-o să mai telefoneze odată domnul acela.

— Nu ştiu însă cine putea să fie – răspunse profesorul, îngândurat – n-am absolut nici un cunoscut în Patna. Nu şi-a spus numele? Cel mult ar putea fi un coleg din Jagdalpur, care cunoaşte ţinta călătoriei mele.

— Ar fi bine să vorbeşti chiar d-ta cu Irving – propuse inspectorul – îl voi chema.

Secretarul veni numaidecât. Era un tânăr cu chipul simpatic şi energic.

— Domnule Irving – îl întrebă profesorul, agitat – persoana care a întrebat de mine nu şi-a dat numele? N-a spus cumva că vine din Jagdalpur? N-avea un glas limpede, poruncitor?

— Trebuie să răspund negativ la toate aceste întrebări – zise secretarul – a întrebat numai de dv., domnule profesor. Când i-am spus că aţi plecat pentru a doua oară în pădure, mi s-a părut că-l aud râzând. I-am spus apoi că se poate să vă-ntoarceţi diseară şi asta părea să-l bucure. Când l-am mai întrebat odată de nume, spunea că vrea să va facă o surpriză.

— Surpriză? făcu Jarvis. Atunci tot un coleg din Jagdalpur o fi. Îţi mulţumesc, domnule Irving.

Secretarul vru să plece, dar Marian îl opri:

— O clipă, te rog: cum suna vocea străinului? Nu te-a izbit nimic? Se prea poate, domnule profesor, să-l recunoşti îndată, după asta, pe cel care a telefonat.

— Avea un glas foarte răguşit – răspunse Irving.

Şovăi câteva clipe, apoi urmă:

— Aş putea susţine aproape, domnilor, că străinul nu părea să facă parte din pătura mai bună. Avea o voce aspră şi se folosea de unele expresii prea populare.

— Un astfel de om nu cunosc – spuse imediat profesorul – trebuie să-şi fi îngăduit cineva o gluma.

— Atunci trebuie să aşteptăm până o mai chemă odată – zise Marian – mulţumesc, domnule Irving.

Secretarul pleca. Mă uitai cu luare-aminte la Marian şi-l văzui îngândurat, ceea ce era o dovadă că mirosea ceva.

Profesorul, însă, părea să fi uitat de povestea asta, căci la cum îl întrebă pe Longhand dacă nu vroia să schiţeze harta Patnei de pe vremea marei răscoale.

— De ce nu! răspunse inspectorul. Tot mai trebuie să aşteptăm o jumătate de ceas până să fie gata cina.

Aduse din biroul său o coală mare de hârtie şi desenă foarte exact contururile oraşului de altădată, după cât îşi amintea din documentele ce le văzuse.

Marian se trezise din gânduri şi după ce privi cu atenţiune schiţa, îl rugă pe Longhand să-i facă încă o schiţa a luptelor de pe vremea aceea.

Inspectorul cunoştea bine istoria răscoalei cu pricina şi ne schiţă o imagine exactă, explicându-ne în acelaşi timp fazele luptelor.

Tocmai sfârşise, când servitorii aduceau friptura de cerb. Marian luă planul şi-l vârî în buzunar. Apoi mâncarăm cu poftă, totuşi prietenul meu rămase tot timpul tăcut şi îngândurat.

Când se sfârşi masa, el zise deodată:

— Domnule profesor, acum ştiu bine cum trebuie să mergem. Am chibzuit tot timpul la cele ce ne spunea domnul inspector şi sunt sigur că am găsit drumul pe care au apucat fugarii. Să vezi că mâine dimineaţa te duc de-a dreptul acolo.

— Eşti sigur, domnule Farrow? întrebă cu bucurie Jarvis Asta ar fi minunat! Ar însemna ca mama să ducă de-acum încolo o viaţă fără griji, iar eu mă voi putea îndeletnici numai cu cercetările mele ştiinţifice. N-ar fi bine să luăm cu noi oameni care să ne ducă sipetul la Patna?

Marian izbucni în râs:

— Pentru asta mai e vreme, domnule profesor. Întâi să găsim comoara. Poate că în vremea asta…

Prietenul meu îşi rupse vorba, căci din grădină detună o împuşcătură de armă. Jarvis scoase un ţipăt, apoi căzu la pământ cu faţa scăldată în sânge.

IV
DUŞMANI DE TEMUT

ERAM OBIŞNUIŢI CU ALTFEL DE ATENTATE, aşa că nu furăm prea speriaţi, ci ne aplecarăm repede, ne lăsarăm la pământ, scoaserăm revolverele şi ne târârăm spre scara care ducea în grădină. De profesor nu ne puteam ocupa deocamdată, caci mai întâi trebuia să-l prindem pe agresor, sau cel puţin să-l alungăm.

Lumina electrică de pe terasă se stinse. Longhand nu-şi pierduse calmul nici de data asta: se aplecase şi el imediat, ca şi noi, se târâse la comutator şi-l răsucise.

Acum eram în siguranţă, deoarece terasa se afla în întuneric, în vreme ce grădina era luminată, de razele lunei.

La capătul de sus al scării ne oprirăm. Eu şi Marian ne lăsarăm în genunchi unul lângă altul şi ne încordarăm privirea, dar nu puturăm zări pe nimeni.

Longhand, care se apropiase încetişor în spatele nostru, şopti:

— Glonţul trebuie să fi pornii din tufişul acela din stânga. Întâmplător am văzut că profesorul a fost atins la suprafaţă, pe frunte, dintr-o parte. Probabil că agresorul a ţintit în tâmplă, dar fie că şi-a greşit ţinta, fie că profesorul a făcut o mişcare ce l-a salvat de la moarte! N-ar fi bine să cercetăm grădina?

— Mă tem ca agresorul se mai află pitit în tufiş şi va trage asupra noastră dac-am ieşi la lumină – răspunse Marian – putem face însă altfel: eu să sar repede la tufişul apropiat, iar d-ta, domnule inspector, împreună cu prietenul meu Robert, nu scăpaţi din ochi tufişul suspect Dacă pocneşte vreun glonţ dintr-însul, trage şi d-ta imediat!

— E bine şi aşa – spuse Longhand.

În aceeaşi clipă Marian făcu o săritură în grădină, apoi o luă la goană spre tufişul ocrotitor.

Norocul său fu că alerga în zigzag, căci nu făcuse încă jumătate din drumul acela scurt, că iarăşi detunară două împuşcături din tufişul pe care-l arătase inspectorul.

Imediat, eu şi Longhand slobozirăm câte două gloanţe de fiecare în direcţia aceea. Un ţipăt scurt, care se curmă imediat, ne dovedi că nu greşiseră ţinta.

Tocmai mă pregăteam să sar şi eu în grădină, când furăm siliţi să ne culcăm la pământ, căci din tufişul

învecinat răpăiră unul după altul patru gloanţe, care ne trecură pe lângă urechi.

Marian, care ajunsele la adăpostul tufişului, trase şi el acum. Mai descărcarăm şi noi armele, dar nimic nu dovedi că nimerisem.

În grădină nu se mai auzea acum decât bâzâitul insectelor.

Deşi inspectorul ne spusese că Jarvis fusese atins numai în treacăt, eu eram totuşi îngrijorat. Dacă fusese atinsă o arteră principală, putea căpăta o hemoragie, înainte ca noi să sfârşim aici cu atentatorii.

— Trebuie să-i alungăm repede pe agresori – şopti lui Longhand – ca să-l putem îngriji pe profesor.

— La asta tocmai mă gândeam şi eu – zise inspectorul – chiar trebuie să ne grăbim, altfel se poate să se înrăutăţească starea. Haide!

Sări sprinten în grădină, apoi o luă repede spre tufişul îndărătul căruia se adăpostise Marian. Eu îl urmai, sărind tot în zigzag. Şi iarăşi detunară din stânga noastră împuşcături, iar gloanţele trecură pe lângă noi. Nu ne mai pierdurăm vremea să răspundem, ci căutarăm să ajungem la adăpostul tufişului. Curând auzirăm însă două gloanţe slobozite de Marian.

Dar zadarnic aşteptai să aud vreun strigăt, din care să pot deduce că prietenul meu nu-şi prăpădise cartuşele în vânt. Agresorii noştri păreau că-şi pricep meseria.

Înaintarăm cu băgare de seamă, ţinându-ne în umbra tufelor. Judecând după împuşcături, Marian se găsea la vreo douăzeci de metri înaintea noastră; trebuia să se fi apropiat mult de vicleanul trăgător. Dar şi gloanţele ce ne ţintiseră pe noi, veniseră de la depărtare mai mare decât cele dintâi, din tufişul arătat de inspector. Se părea, deci, că bandiţii începuseră să se retragă.

Longhand iuţi paşii. Eu la fel.

Deodată auzirăm în faţa noastră glasul lui Marian:

— Robert, veniţi fără teamă încoace, bandiţii par să se fi retras. Bănuiesc că unul a fost nimerit. Drace!

Exclamaţia lui era îndreptăţită, căci în faţa noastră se stârni o larmă sălbatecă. La început erau strigăte de spaimă şi de uimire, apoi se auzi un răcnet de durere. Ţipetele de spaimă se înteţiră şi acum auzirăm lămurit mai mulţi oameni gonind printre tufe şi îndreptându-se spre capătul grădinii.

— Haideţi! zise prietenul meu, când zgomotele se pierdură în depărtare. Probabil că a intervenit Pongo al nostru. S-o fi furişat cu Maha şi fireşte că bandiţii au rupt-o de fugă în faţa ghepardului.

Ajunserăm lângă Marian şi auzirăm de aproape glasul lui Pongo:

— *Massers* vine-ncoace! Un duşman aici.

Ne croirăm drum printre tufe şi curând dădurăm de Pongo şi Maha. Jos zăcea un bărbat, căruia Maha îi pusese labele în piept. Individul scoase un geamăt şi Pongo ne lămuri:

— Duşman vrut înjunghie Pongo. Pongo răsucit la el braţ, apoi Maha culcat la pământ.

Asta fusese de-ajuns, de sigur, ca să-i pună pe fugă pe ceilalţi.

Camaradul nostru negru îl dezarmă pe banditul rănit, apoi îl chemarăm pe Maha şi ajutarăm rănitului să se ridice. Îl duserăm pe terasă şi Longhand intră repede în casă ca să cheme telefonic pe medicul poliţiei.

În vreme ce Pongo şi Maha păzeau pe prizonier, noi aprinserăm lumina şi-l ridicarăm pe profesor. Era în nesimţire şi rana de la frunte sângera, dar îmi dădui cu mulţumire seama că nu fusese atinsă nici o arteră principala.

Transportarăm repede în casă pe bietul profesor şi-l aşezarăm pe canapea în biroul inspectorului, apoi îl aduserăm înăuntru şi pe bandit şi stinserăm lumina pe terasă.

Din grădină veneau acum patru poliţişti.

Erau două patrule, care auziseră împuşcăturile şi alergaseră îndată încoace.

Longhand le ordonă să păzească intrările şi să-l conducă în casă pe medicul poliţiei, care trebuia să sosească în curând.

Eu cu Marian ne ocuparăm numai de profesor. Îi spălarăm faţa, dar la rană nu făcurăm nimic, căci probabil ca trebuia cusută.

Medicul veni îndată. Cusu într-adevăr rana, făcu un pansament cum se cuvenea şi ne asigură că a doua zi profesorul va fi pe picioare.

Jarvis începu să se mişte. Doctorul îl readuse cu totul în simţiri, îi mai dădu câteva sfaturi, apoi plecă.

— Domnule profesor, îl cunoşti pe omul acesta? întrebă Marian, arătând spre banditul care se uita speriat la noi.

— Hm… da, l-am văzut odată – răspunse Jarvis – dar nu-mi pot aduce aminte unde şi cum. Cu siguranţă însă că-mi voiţi reaminti îndată. Deocamdată mă mai doare foarte tare capul. Care va să zică am fost împuşcat… Curios de tot, căci n-am făcut în viaţa mea nimănui vreun rău.

— Poate mai mult decât îţi închipui – spuse Marian.

Se-ntoarse apoi spre bandit şi-l întrebă cu asprime:

— Unde aţi auzit de ceea ce plănuia profesorul? Să nu tăgăduieşti, căci altminteri vei fi acuzat de încercare de omor. Cine e şeful vostru?

Pe chipul prizonierului se vedea lămurit că ducea o luptă cu sine-însuşi, dar se părea că teama de şeful său e mai mare decât perspectiva de a fi acuzat de crimă. Înălţă din umeri şi răspunse sfidător:

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

— Ei las-că aflăm noi şi fără mărturisirea d-tale – spuse Marian, calm.

— Mariane – intervenii eu – credeam până acum că atacul a fost îndreptat împotriva domnului inspector, care desigur că şi-a atras şi el duşmani în meseria lui – dar tu crezi într-adevăr că e vorba de profesorul nostru?

— Fireşte – răspunse prietenul meu – astea sunt urmările misterioasei chemări la telefon. Necunoscutul spusese doar că va mai chema odată. E drept însă că nu mai aşteptăm ca lucrurile să ia o astfel de întorsătură.

— Aha, acum ştiu! exclamă Jarvis. Pe omul acesta l-am văzut odată la Jagdalpur. M-am ciocnit cu el, într-o zi, pe când părăseam restaurantul unde mâncasem de prânz. Dar sunt aproape două săptămâni de atunci.

Marian stătu pe gânduri câteva clipe, apoi zise:

— Nu-i aşa, domnule profesor, că după ce te-ai ciocnit cu dansul ai constatat că-ţi lipseşte scrisoarea primită de la mama d-tale?

Jarvis făcu ochi mari, apoi răspunse:

— Chiar aşa este! Când am ajuns la birou am vrut s-o mai citesc odată, dar nu mi-am mai găsit portvizitul, în care o pusesem.

— Bine combinat! zise Longhand, cu admiraţie. Pungaşul de buzunare a găsit scrisoarea şi şeful bandei a hotărât atunci să scoată singur comoara. Profesorul trebuia înlăturat, căci el citise scrisoarea, era moştenitorul adevărat şi le-ar fi putut sta în cale. Faptul că încercarea de asasinat a avut loc în casa mea, va fi răzbunat cu vârf şi îndesat.

Aruncă o privire ameninţătoare arestatului, ceea ce făcu pe bandit să se frământe neliniştit în scaunul său şi-n cele din urmă zise:

— Credeţi-mă, domnule inspector, că n-am tras eu. Din revolverul meu n-a pornit nici un glonţ. E adevărat ce spune domnul de colo. I-am furat domnului profesor portvizitul şi a trebuit să i-l dau şefului nostru, care a dat de scrisoare, a citit-o şi a hotărât imediat să ridice comoara. Până acum nu ne-am dumirit, însă, unde trebuie s-o căutăm. Şi să pornim aşa, la întâmplare, în pădure, iarăşi nu vroiam. În cele din urma, şeful a poruncit să venim încoace, unde am ajuns azi după-amiază. Şeful a telefonat, apoi, când s-a întunecat, ne-a adus în grădină. El a fost acela care a tras în domnul profesor.

— N-a fost rănit şi el? întrebai eu.

— Da, domnule, a căpătat o rană destul de gravă la mana dreaptă. Dar şeful e un om grozav, el nu-şi face sânge rău pentru aşa ceva.

— Cum îl cheamă? întrebă Longhand.

— Zău nu ştiu, domnule inspector – răspunse banditul şi ne dădurăm seama că spunea adevărul – noi îl numeam: „şeful”. Nici unul din noi nu-i cunoaşte numele.

— Vom afla noi – spuse Longhand, calm – de omul acesta cred că nu mai avem nevoie, domnule Farrow. Voi pune să fie dus de aici.

Doi din poliţiştii ce stăteau afară îl duseră pe rănit la infirmeria poliţiei. Profesorul dădea mereu din cap, mirat, şi-n cele din urmă zise:

— Zău n-aş fi bănuit aşa ceva, dar tot am presupus eu că scrisoarea pierdută mi-ar fi putut căşuna neplăceri.

— În ziua de azi bandiţii lucrează cu metodele cele mai rafinate – spuse Longhand – acum însă ţi-aş recomanda, domnule profesor, să te odihneşti şi e probabil că va trebui să stai în pat câteva zile. Comoara d-tale o s-o caute domnii Farrow şi Bertram.

— Asta nu se poate! striga profesorul şi se ridică. Trebuie să fiu de faţa când va fi găsită moştenirea bunicului meu. Fleacul asta de rană de la frunte nu mă sperie.

— Fireşte că vei veni cu noi – îl linişti Marian – dar tot e mai bine să te odihneşti acum. Vom face şi noi la fel, deoarece mâine ne aşteaptă o zi plină de primejdii, după cum bănuiesc. Cu bandiţii ăştia nu e de glumit. Norocul nostru e că nu s-au dumirit din scrisoare, altminteri am fi

venit prea târziu, poate. Dar ia spune, domnule inspector, nu vii cu noi mâine? Cu siguranţă că bandiţii vor veghea şi ne vor urmări.

— Şi eu m-am gândit la asta – răspunse Longhand – nu ştiu încă cum voi face, dar în orice caz voi fi la vreme la locul cuvenit, dacă vă veţi afla în primejdie, domnilor.

— Atunci putem fi liniştiţi – spuse Marian – acum să mergeam însă la culcare.

V
COMOARA.

A DOUA ZI DIS-DE-DIMINEAŢĂ ne aflam iarăşi, la cafea, pe terasa vilei. Profesorul era şi el cu noi; se simţea cât se poate de bine şi numai rana de la frunte îl sâcâia puţin.

Inspectorul îşi lua curând rămas-bun de la noi, dar înainte de a pleca ceru lui Marian să-i descrie exact drumul pe care – după părerea prietenului meu – merseseră fugarii.

Nu mult după aceea porniram şi noi şi după câtva timp lăsaserăm oraşul în urma noastră. Trebuie să mărturisesc că răsuflai uşurat când nu se mai văzură ultimele case. Mă temeam mereu de niscaiva gloanţe care să ne nimerească pe la spate. Acum ne aflam în largul nostru, căci în junglă şi în pădure nu trebuia să ne temem de nimic.

Marian apucă pe un drum care la-nceput ducea câteva sute de metri prin câmp semănat.

— Acum şaptezeci de ani – zise el – fireşte că şi aici era pădure; ne aflăm pe o înălţime şi bănuiesc că în locul acesta era un drum printre copaci, pe care l-au folosit fugarii. Dăinuieşte şi acum, deşi dăunează ţarinilor; probabil că a fost păstrat numai din obişnuinţă.

— Sunt curios – spuse profesorul – dacă vom vedea într-adevăr „unealta îngerilor”, de care pomenea bunica mea. Trebuie să fie ceva cu totul deosebit, care nu poate fi trecut cu vederea.

— În primul rând trebuie să căutăm un luminiş mare, pe care se află trei copaci, într-o orânduială deosebită – zise Marian – cei opt kilometri îi vom străbate noi curând, căci doi or fi cel puţin până vom ajunge la pădure. Şi aş pune rămăşag că şi acolo vom da de o cărare bine întreţinută. Se prea poate să fi trecut sute de oameni pe locul unde stă îngropată comoara, fără să bănuiască nimic.

— De obicei aşa se-ntâmplă – întări profesorul – acum însă sunt curios să ştim dacă ne-om mai întâlni cu o fiară. Întâia oară a fost un rinocer, apoi o panteră, de data asta trebuie să vie altceva la rând!

— Să nu ne dorim asta – spuse Marian, zâmbind – se vede că-ţi place să strângi trofee, domnule profesor.

— De fapt, dumitale ţi se cuvin, dar mărturisesc că mi-ar plăcea foarte mult să le am eu.

— Asupra acestui punct vom sta de vorbă când ne vom întoarce teferi şi victorioşi. A, colo începe brâul de junglă! Acum trebuie să fim cu ochii-n patru.

Era aşa cum bănuise Marian; prin brâul des de junglă era tăiată o potecă destul de largă şi bine bătătorită. Se părea că pe acolo ducea o şosea la localitatea apropiată şi era cu putinţă ca ea să străbată luminişul unde fuseseră măcelăriţi fugarii în urmă cu şaptezeci de ani, de către fanaticii răzvrătiţi.

În faţa copacilor înalţi ai codrului secular se afla un loc întins, de pe care desişul junglei părea să fi fost ars. Drumul ducea de-a dreptul în pădure.

Tocmai ne găseam în mijlocul acestui loc liber, când răsunară ţipete ascuţite de jur-împrejurul nostru. Înainte de a ne da seamă ce se petrece, ne pomenirăm împresuraţi de făpturi cafenii, ochi arzători ne ţintuiră şi oţelul ascuţit al pumnalelor sclipi ameninţător.

Împresurarea fusese atât de neaşteptată, încât până şi Pongo observă primejdia abia în ultimul moment, atunci când era prea târziu.

— Staţi liniştiţi! ne spuse Marian. Trebuie să fie o greşeală la mijloc. Voi sta cu de vorbă cu oamenii! Pongo, tu rămâi aproape de mine!

Cu uriaşul negru alături de el, de partea cealaltă avându-l pe Maha, Marian se apropia de unul din indieni, un individ înalt, cu mutra întunecată.

— Ce aveţi cu noi? întrebă el aspru.

Indianul se uită cam îngrijorat la Pongo şi Maha, dar ridică totuşi ameninţător pumnalul şi zise:

— Şeful nostru a poruncit. Predaţi-vă!

— Nici prin gând nu ne trece! răspunse Marian, râzând. Aduceţi-l încoace pe şeful vostru, o să stăm de vorbă cu el.

Înainte ca indianul să aibă timp să răspundă, dinspre marginea pădurii se auzi un ţipăt înăbuşit. Indienii din faţa noastră se dădură imediat înapoi şi lăsară un loc liber, aşa că puteam vedea pădurea. Şi indianul care vorbise de, „şef“ se dădu în lături şi arătă spre pădure, ca răspuns la cererea lui Marian de a-l chema pe şef.

Printre copacii groşi ai pădurii se ivi o făptură înaltă. Era un indian uriaş, numai cu un şorţuleţ în jurul mijlocului. Avea un trup muşchiulos şi părea să fie foarte puternic.

Încet şi cu mers legănat individul se apropia. Văzurăm acum că era rănit. De la tâmplă îi şiroia sângele pe obrazul

stâng.

Mă simţi cam neliniştit, căci indianul făcea o impresie ciudată, în vreme ce se apropia de noi, clătinându-se.

Tocmai vroiam să-i şoptesc lui Marian să fie cu băgare de seamă, când uriaşul, care mai era numai la zece metri, scoase un ţipăt ascuţit. Braţul său drept se repezi cu iuţeala fulgerului în sus şi înainte ca să pot scoate revolverul, un pumnal lung fulgeră prin aer. Zvârlise primejdioasa arma de-a dreptul în Marian.

Prietenul meu ar fi putut să se arunce repede în lături, în schimb profesorul Jarvis ar fi fost pierdut, căci el stătea îndărătul lui Marian şi arma ascuţită trebuia să-l nimerească.

Prietenul meu părea să ştie asta, căci rămase liniştit locului. Vroia deci să se jertfească pentru profesor. Oricât mi s-ar fi părut de fără noimă lucrul acesta în prima clipă, mai târziu îmi dădui seamă că Marian n-ar fi putut face altfel. El chezăşuise pentru siguranţa profesorului, atunci când am luat asupra noastră căutarea comorii, căci Jarvis era ca un copil în faţa Naturii sălbatece. Aşa că trebuia să împiedece lovitura de pumnal ca să nu-l primejduiască pe învăţat.

Toate gândurile acestea îmi trecură fulgerător prin minte. Deschisei gura ca să scot măcar un strigăt de prevenire, care fireşte c-ar fi fost fără rost.

Atunci interveni Pongo. Marian orânduise ca el să rămână în apropiere, gândindu-se, probabil, că va trebui să-l ocrotească. Şi uriaşul Negru o făcu într-un chip cum nu m-aş fi aşteptat şi care mă umple de admiraţie încă astăzi, când istorisesc lucrurile acestea.

Pongo stătea liniştit de tot lângă Marian, nu se zvârli înainte, nu aruncă nici cuţitul său enorm în indianul turbat, ca să răzbune moartea de neînlăturat a prietenului meu. Îmi trecu fulgerător prin minte ca şi el îşi dădea seamă că nu mai era nimic de făcut.

Dar iată că aduse la îndeplinire ceea ce părea într-adevăr cu neputinţă, ceea ce nici un om în locul său n-ar fi fost în stare să facă.

De groază deschisei ochii mari şi mă aşteptam să aud în clipa următoare izbitura cu care pumnalul se înfigea în pieptul lui Marian.

Atunci Pongo îşi repezi odată în sus şi în lături braţul său drept. Tot atât de repede îl trase înapoi şi zise, liniştit:

— Va fi bine, *Masser* Farrow. Maha, şo! În timp ce ghepardul, care băgase de seamă, fireşte, primejdia ce-l ameninţa pe Marian, se năpusti asupra uriaşului indian, eu rămăsesem înmărmurit, neştiind ce se întâmplase. Ce făcuse Pongo? Marian mai stătea acolo, în picioare şi nu arăta prin nimic c-ar fi rănit. În schimb văzui că-şi smulse revolverul de la brâu.

Fără să vreau aproape, făcui la fel şi abia atunci văzui ce înfăptuise camaradul nostru negru. Cu o putere de necrezut şi o siguranţă desăvârşită prinsese pumnalul, la un milimetru numai de pieptul prietenului meu.

Îl ţinea acum liniştit în mâna dreaptă lăsată în jos, dar simţeam instinctiv că era gata în orice clipă să-l zvârle în gâtlejul noului duşman.

Din două sărituri Maha ajunse pe uriaşul indian, care după atacul acela criminal se apropiase şi mai mult de noi. Ca un bolid sări credinciosul animal pe trupul indianului, care nu se mai putea împotrivi.

Mai puţin de o clipă stătu încă în picioare, apoi se rostogoli la pământ, cu Maha deasupra lui. Ghepardul îl ţinea bine şi era gata să-şi înfigă colţii în potrivnicul său, dacă acela ar fi făcut vreo încercare să se apere.

Dar uriaşul nu se clintea. Sau îl ameţise căzătura, sau rămăsese încremenit văzând că atacul său cu pumnalul dăduse greş într-un chip atât de neaşteptat.

Marian se răsuci în călcâie şi privi cu asprime la indianul ce vorbise întâi.

— Uite-ţi şeful! zise el. Numai că nu e în stare să vorbească acum. Ia spune, ce aveţi cu noi?

— Sahib, nu ştiu – bâlbâi cel întrebat – trebuia să ascultăm, pentru că aşa poruncea şeful.

— Unde a căpătat rana de la cap? întrebă Marian.

— Nu ştiu, *Sahib.* Şeful s-a îndepărtat de noi, am auzit o împuşcătură, apoi s-a întors sângerând: şi ne-a poruncit să-l urmăm şi să punem mâna pe *Sahibi.* Trebuia să-l ascultăm.

În vreme ce vorbea, se uita speriat la Pongo, care-i apărea, probabil ca o fiinţă din altă lume.

— Aha, care va să zică trebuia să plătim pentru alţii! spuse Marian. Am avut noroc că Pongo veghea. Mă socoteam pierdut. Acum însă ce facem? Cine devine şef în locul ăstuia?

— Fiul său, *Sahib,* uite-l că şi vine.

Dinspre pădure venea în pas alergător un tânăr indian, care avea aceeaşi statură uriaşă ca tatăl său. Marian îl strigă imediat şi fără să se sinchisească de părintele său care zăcea sub labele lui Maha, tânărul veni în fugă spre noi.

Ma aşteptam să-l văd năpustindu-se cu furie asupra noastră îşi îmi pregăti îndată revolverul – dar se întâmplă ceva cu totul neaşteptat.

Tânărul indian se opri din fugă, brusc, cu puţin înaintea noastră, se holbă o clipă la brâul pe care-l purta Marian, apoi se înclina adânc şi zise:

— *Sahib,* văd că eşti căpetenia noastră. Porunceşte şi te vom asculta!

Care va să zică, acum se arăta puterea brâului fermecat! Dăduserăm de nişte indieni care făceau parte din ciudata sectă. Şi mulţumită brâului, Marian devenise unul din mai marii lor.

— Tatăl d-tale ne-a atacat – spuse prietenul meu – probabil că alţi europeni l-au rănit cu vreun glonţ şi de pe urma asta i s-a tulburat mintea. Vom uita de întâmplarea aceasta, dar acum pune să fie transportat de aici şi dă-ne drumul să mergem mai departe.

La un semn al tânărului indian ceilalţi făcură loc şi se înclinară şi ei adânc şi, plini de respect.

— Facă-se voia voastră, *Sahib!* mai spuse tânărul.

— Bine! Poate ne-om mai vedea după ce ne vom fi îndeplinit misiunea. Maha!

Ghepardul se ridică îndată de pe trupul uriaşului indian şi veni spre noi. Marian salută din cap pe tânăr, apoi porniră spre pădure.

— Iată că am avut şi aventura pe care am dorit-o! spuse profesorul, E drept că era mai primejdioasă decât întâlnirea cu rinocerul şi pantera. Îţi mulţumesc, domnule Farrow, că erai gata să te jertfeşti pentru mine.

— Nici nu puteam face altfel – răspunse Marian, cu modestie – dar acum trebuie să fim cu multă luare-aminte, deoarece ne apropiam de locul unde e îngropată comoara.

Spre uimirea mea, Marian mai ţinea revolverul pregătit şi iscodea cu privirea împrejuru-i. Mă gândeam la ce primejdie s-o fi aşteptând, când îmi veni în minte că indianul uriaş fusese rănit cu un glonţ de europeni.

— Mariane – zisei – să ştii ca banda care ne-a atacat ieri o fi în faţa noastră. Probabil că lor le datorăm întâmplarea aceasta neplăcută.

— Aşa cred şi eu – răspunse prietenul meu. Deci, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Şi armele mereu pregătite.

Mergeam de un ceas prin pădure şi vedeam cu oarecare neliniște că din loc în loc se făceau luminişuri pe de lături, unde bandiţii s-ar fi putut ascunde bine.

La stânga noastră se ivi iarăşi deodată un luminiş mare. Marian se opri locului, privi în sus, apoi se-ntoarse spre profesor şi spuse în şoaptă:

— Am ajuns, domnule Jarvis. Colo sunt cei trei copaci, ale căror trunchiuri înfăţişează forma unei harfe. Şi după cum ştim cu toţii, harfa este instrumentul îngerilor. În faţa acestor copaci o fi îngropată comoara, pe lângă care mii de oameni vor fi trecut până acum fără să bănuiască ceva.

Jarvis îşi scoase casca tropicală şi încrucişă braţele, rămânând într-o atitudine pioasă. Noi deasemenea tăceam. În luminişul acesta fuseseră măcelăriţi de fanatici, aproape toţi fugarii.

— Haideţi! spuse profesorul, în cele din urma. Trebuie să ne grăbim.

În imediata apropiere a copacilor era un loc care bătea la ochi. Hotărârăm să facem cu schimbul la săpat, căci acuma trebuia să şi veghem.

Jarvis tocmai înfigea sapa în pământ, când deodată un glonţ făcu să-i zboare lui Marian casca din cap.

— Sus mâinile! se auzi un glas răguşit. Repede, altminteri vă trimit imediat pe lumea cealaltă. Fiţi bucuroşi că vă cruţ deocamdată.

De jur-împrejur se iviseră făpturi îndărătul tufişurilor. Numărai şapte capete care ieşeau deasupra crengilor. Tot atâtea ţevi de pistoale erau îndreptate asupra noastră.

Aşadar, „şeful“ bandei şi găsise luminişul, se ascunsese însă cu oamenii săi, ca să se încredinţeze dacă nu greşise locul.

Marian ridică încetişor braţele şi noi îi urmarăm pilda. Trebuia să ne supunem, aşteptând până s-o întoarce roata norocului.

— Haha, ăsta e norocul vostru! râse omul cu glasul răguşit. Mă şi pregăteam să trag. Aşa, acum pă…

Îşi rupse vorba şi, gâlgâind dispăru îndărătul tufişului. Şi ceilalţi bandiţi fură traşi în frunziş de o forţă nevăzută, auzirăm câteva ţipete ascuţite, gemete, trosnete de crengi – apoi… tăcere.

O făptură înaltă îşi făcu loc prin frunzişul îndărătul căruia dispăruse, „şeful“. Era indianul cărei cât p-aci să-l ucidă pe Marian cu pumnalul.

Se înclină adânc şi zise:

— *Sahib,* rana m-a făcut să-mi pierd aproape minţile. Oamenii ăştia, pe care i-am pedepsit acum, au fost acei care m-au împuşcat. Acum ştiu că d-ta, *Sahib,* eşti unul din „cei mari”. Sahib, eu şi oamenii mei ne supunem ţie…

— Probabil că vin prea târziu! se auzi atunci glasul inspectorului Longhand, care se ivi în drum, însoţit de câţiva poliţişti. Aş fi sfârşit şi eu cu indivizii ăia, dar atunci v-aţi fi primejduit degeaba dv., domnilor. Aţi fost în mare pericol – nu mai încape vorbă – şi indienii v-au salvat.

— Da – încuviinţă Marian – aşa era. Acum haidem să-i dăm o mână de ajutor profesorului.

Nu trecu mult şi o groapă mare se casca în faţa noastră, iar pe fundul ei găsirăm sipetul de stejar, al cărui lemn nu putrezise încă. Indienii duseră lada la Patna şi în casa inspectorului fu deschisă. Conţinutul ei era îndestulător ca să asigure profesorului şi bătrânei sale mame o viaţă lipsită de griji. Şi noi avurăm de asemenea partea noastră, cu care puteam porni spre noi aventuri – încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **COMOARA PROFESORULUI.**

În numărul următor:

PUTEREA ZEULUI.

EDITURA Ioffertz BUCUREȘTI
AVENTURILE ECHIPAJULUI „DOX"
APARE ÎN FIECARE JOI
CAROL MAY
posedă neîntrecutul dar de a îmbina
plăcutul cu utilul în lucrările sale.
WINETU
nal cu seamă, oferă pagini minu-
nate de peripeții captivante, umor
sănătos și cunoștințe folositoare în
geografie, istorie și științe naturale.
A APĂRUT
Vol. III din
operele lui
CAROL MAY
OLD SHATTERHAND
WINETU III
LEI
25
LEI
5
Un volum de cca. 200 pagini,
într'o execuție ireproșabilă cu co-
pertă colorată, costă numai Lei 25.